

PRIPRAVE SLIVNIŠKIH SVIZCEV NA TEKMOVANJE MLADINA IN GORE

Pripravili: Nina Gradič, Nuša Verdev

Državno tekmovanje Mladina in gore bo letos potekalo že triindvajsetič. Za mnenje, kako se nanj čim učinkoviteje pripraviti, smo povprašali mentorici ekipe Slivniški svizci, ki je v PD Slivnica pri Celju odnesla zadnja dva zmagovalna naslova. Odsek je letos za preteklo delo prejel tudi nagrado Mladina in gore, ki jo podeljuje Mladinska komisija PZS.

V PD Slivnica pri Celju je velik poudarek na delu z mladimi planinci že od vsega začetka – od ustanovitve leta 1987. Tisti, ki smo zdaj vodniki in mentorji, smo se kalili v planinskih vrstah že kot mladi planinci. Dolgoletne planinske izkušnje smo sprva začeli prenašati na planinskih taborih, pozneje pa tudi na planinskih krožkih. To napišem zato, ker se mi zdi ključno, da mladi planinci postanejo pravi planinci in posledično uspešni na tekmovanju Mladina in gore (nujno v tem zaporedju!), da v nekem kraju obstaja tradicija planinstva, torej da prihajajo iz planinskih družin, da so tudi njihovi mentorji sami planinci in imajo hribe preprosto radi.

3. Dobro je imeti planinski krožek za mlajše in starejše.

4. Mentor ima sam rad hribe.

5. Mentor si je pripravljen vzeti dosti časa za delo z mladimi.

6. Mentor ne začne planinskega krožka zaradi želje po zmagi na MiG – če je tako, je bolje, da se ukvarja s čim drugim ...

7. Mentor je pripravljen sodelovati z vodniki in drugimi planinskimi strokovnjaki.

8. Na šoli se ustvari prijetno planinsko vzdušje, ki se kaže po plakatih, fotografijah z izletov, obvestilih po zvočniku ...

V nadaljevanju bom navedla, kako so priprave za tekmovanje Mladina in gore potekale v našem društvu:

1. Tekmovalna ekipa se oblikuje iz mladih planincev, ki so v planinstvo vključeni že več časa, da lahko znanje iz knjig povezujejo s svojimi izkušnjami.

2. Mladi planinci se sami in tudi s pomočjo mentorja odločijo, kdo bo v tekmovalni skupini. S tem seveda pristanejo, da se bodo pripravili malce bolj poglobljeno srečevati s temami iz planinske šole.

3. Ti mladi planinci morajo imeti neko osnovno planinsko znanje iz vseh tem. Ni mi všeč praksa,

Foto: arhiv MO PD Slivnica pri Celju

Naj najprej napišem, kaj je osnova za vzgojo planinskega duha v mladinskih vrstah (kot se je seveda izkazala za dobro v PD Slivnica pri Celju):

1. PD dobro sodeluje s šolo.

2. Mentor na šoli dobro sodeluje s PD.

da bi si razdelili teme in poglobljali le te. Zato se mi zdi pri vsem ključno, da so tekmovalci mladi planinci, ki imajo konkretne izkušnje s hribi in ki so že bili na planinskih taborih, kjer so se srečevali z najrazličnejšim planinskim znanjem.

Ko je neko osnovno planinsko znanje prisotno pri vseh, pa je seveda smiselno, da posamezen mladi planinec dodatno pogloblja temo, ki mu je blizu.

4. Potem pa je tu učenje!!! Je, tu ni kaj. Učenje pa je lahko zabavno ali mukotrpno, kar je v veliki meri odvisno od mentorja ... Naštela bom nekaj oblik, metod in splošnih nasvetov:

- projekcije s postopnim odkrivanjem na primer planinskega cvetja, živali, hribov idr.;
- različne fotografije hribov – iz koledarjev ipd.;
- spomin za planinsko cvetje ali katero drugo področje (naša mentorica Renata je lani za tekmovalce pripravila celo kartice tipa avtomobili, kjer tekmovalci primerjajo rastline na primer po tem, kdaj je bila katera zavarovana, kako je zavarovana, kje je rastišče ipd.);
- obvezno delo z zemljevidom Slovenije – mladi planinci morajo vedeti, kje so Julijske Alpe, da Peca leži na Koroškem, torej da imajo splošno predstavbo, kje je kaj;
- prebiranje Planinskega vestnika;
- listki z letnicami in dogodki na vsaki strani;
- vprašanja po težavnosti – od lažjega k težjemu (sama sem si postavila pravilo, da česar si sama

incem rekla, naj si zapomnijo, da so oblaki v različnih plasteh in da je na primer dobro poznati nevihtne oblake pa da ovčke tudi ne pomenijo nič dobrega, kaj več pa, bog pomagaj, če ne vedo; podobno je tudi s svišči – kako naj ločijo clusijevega in kochovega, če ju še vsi botaniki ne ...);

- vprašanja in odgovori, ki so pomešani, učenci pa sami iščejo pare;
- vprašanja in več možnih odgovorov;
- učenci sami postavljajo vprašanja iz določenih tem oziroma najprej predstavijo določeno temo, potem pa se o njej skupaj z drugimi mladimi planinci in mentorjem pogovarjajo;
- praktičnost pred teorijo – če se učimo o kompasu, ga je seveda treba imeti pred sabo; če spoznavamo zemljevid (merilo, topografske znake), ga je tudi seveda treba imeti pred sabo, opremo je obvezno treba dati nase, cepin obvezno imeti v rokah ...;
- vključitev vodnikov, ki poznajo kakšno področje bolje – na primer prva pomoč, planinska oprema idr. (v našem društvu so prav vsi vodniki sodelovali pri pripravah – najprej kot predavatelji na planinskem taboru, potem pa tudi kot sestavljalci vprašanj za priprave);

Foto: arhiv MO PD Slivnica pri Celju

nisem zapomnila v vseh teh letih, niti približno ne zahtevam od njih!!! – četudi je to cena za stopničke – spomnim se, da smo se tudi mi za SPOT piflali tiste comulunimburse, stratuse in še razne -use, ki smo jih tudi vedno znova pozabili ..., zato sem mladim plan-

• sodelovanje z mladinskimi voditelji, ki kakšno področje pripravijo tudi zabavnejše ali pa starosti tekmovalcev primerno – tako so že tudi sami vključeni v izobraževalni proces, če ga tako imenujemo, in lahko vidijo, kako se tem stvarjem streže – potem je le še ko-

rak do tega, da oni enkrat prevzamejo mentorstvo;

- priprava materiala, da lahko učenci do njega dostopajo sami – na internetu;
- priprave naj bodo tudi zabavne – za odmor se lahko na hitro odigra kakšno igro ali pa se učencem preprosto da možnost, da med sabo malo »počvekajo«;
- intenzivne priprave so lahko tudi v obliki dvodnevnega druženja na kakšni koči;
- obisk planinskega muzeja, ki naj bo voden – torej da mladi planinci videno povežejo z naučenim: ko se ustavijo pred sektorjem, kjer je predstavljena stara oprema, jih mentor vpraša, kakšna oprema pa je zdaj, ali pa ko se ustavijo pri primeru poti, lahko hitro ponovijo, kakšne vrste poti poznamo v Sloveniji, kako so označene na zemljevidu, kako v naravi, hu, tega je polno ...

Planinstvo torej kot način življenja... Najpomembnejši so mladi planinci, ki najdejo izziv tudi v pridobivanju planinskega znanja. Pomemben pa je tudi čas, ki si ga je mentor pripravljen vzeti za delo z mladimi planinci, in seveda pedagoški pristop, ki ga mentor ima ali pa ne – prav veliko se tu ne da filozofirati ... Zelo pomembno se mi zdi, da pristop do učenja ni preveč

marsikaterega znanja več kot njihovi vrstniki in da so že zaradi tega dobri, če pa bo to kronano še z uspehom, pa toliko bolje. Ko so po zmagi rekli, da bodo pa zdaj carji na šoli, sem si mislila, kar bodite, hvala bogu, da je kdo v tem času car, ker nekaj ve in ki je to postal zaradi znanja, ne pa zaradi razgaljenega telesa ali pa prebliska, da je uspešen, če si upa stopiti na oder ... Potem pa sledijo takšne sladke izkušnje kot letos na trekingu v Italiji, ko so mi mladi planinci sami začeli razlagati, kako da jih ne zebe, ker so čebulno oblečeni; pa ko so z zanimanjem spremljali drevesno in gozdno mejo in na podlagi nje računali, koliko jim še manjka do doline ☒ (ja, to je teorija v praksi!); pa ko jih je ob skalah zanimalo vse o varovanju in še in še ... No, to, da jih je sneg zabil v kepanje in voda v metanje žabic, pa najbrž ni več planinska šola, ampak energija, zdravje in mladost naših mladih planincev, ki jih take dela, verjamem, tudi druženje v objemu narave. ZATO – le pogumno, najprej v hribe, potem pa na tekmovanje Mladina in gore!

Foto: arhiv MO PD Slivnica pri Celju

zadrgnjen, preresen, ker to mlade takoj odbije. Lagala bi, če bi rekla, da se tekmovalci tekmovanja ne lotijo tudi zaradi želje po zmagi ali dobri uvrstitvi, seveda se, in tudi mentor je vesel njihovega uspeha, a sama sem jim vedno govorila, da vem, da veliko vedo, da imajo